

at tænke paa Imogens uheldige Bejler, der stoltserede omkring som en Hane uden at kunne finde sin Lige. Det gaar slet ikke, hvis man vil føre Grundlovssagen vel i Hus. Det er saa mærkeligt med det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), at siden 1908 har man regelmæssig slaaet ham ihjel i forskellige Blade næsten hver Dag, og daglig er han staaet op igen. Han er ogsaa blevet slaaet ihjel her i Tinget. Men han gaar stadig lyslevende omkring, og han gaar mærkelig sikkert paa sine Ben, stadig væk. Hvis man vil have Grundlovssagen i Hus, maa man tage Hensyn til, at han er blandt os, at han lever. Og han er ikke et daarligt politisk Hoved, man maa nu en Gang regne med ham. At spekulere paa, at Venstre skal gaa i Stykker vil være taabeligt for Grundlovssagens Venner; thi saa faar vi slet ikke Grundlovssagen i Hus. Nej, dette store Parti maa holde sammen, og det gør vi ogsaa for Sagens Skyld, men saa vil vi ogsaa hævde, at vi vil ikke finde os i, at man behandler den Mand, der er vor Formand, paa den Maade. Jeg ved ikke, om andre Partier vilde finde sig i, at deres Formænd blev behandlet paa den Maade; vi gør det sikkert ikke. Om den Tale, som det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) holdt forleden, sagde det ærede Medlem fra Hornslet (Povlsen), at den „fejdede alle Smaatterier til Side for at give Plads for Sagen selv i hele dens Storhed, den Sag, der er saa stor, at ingen Venstremand kan lægge Sten paa dens Vej uden at nedkalde den alvorligste Straf over sig selv.“ Denne Udtalelse kan jeg i eet og alt underskrive. Man kan ganske vist være uenig om, hvad der er Smaatterier og deslige, men naar man hører til Venstre, mener man ikke, at det er en lille Ting, om Partiet behandles som en ringe Ting, at den haanes. Naar de Herrer gør det, bliver vi stejle, kan De tro. Særlig Vestjyderne er jo stejle, og de Herrer skal tage sig i Agt for at hidse den jydsk Stejlhed (Andreasen: Ja, men Sagen.) Vi er ogsaa Mennesker. Vi vil ikke være Fledføringer af nogen, jeg haaber i alt Fald, at ikke nogen af mine Partifæller vil være Fledføringer af noget som helst andet Parti. Vi vil være jævnbyrdige i det store Arbejde, der nu forestaar. Vi vil være Hans Majestæts loyale Opposition overfor enhver Regering

og mest overfor en Regering, der forstaar at føre os godt i denne Sag.

Naar det er skrevet i Bladene, at det er ganske ejendommeligt, saa smuk en Tone der har hersket her i Tinget og i den offentlige Forhandling, siden den nuværende Regering kom til, er det os, der er Aarsag til det; thi det er Oppositionen, der bestemmer Tonen. (Afbrydelse af Slengerik). Jeg hører, at det ærede Medlem fra Middelfart (Slengerik) bliver altereret over denne Udtalelse om Tonen. Det forstaar jeg saa udmærket godt. De Herrer skal faa at se, Sagen skal vi nok komme over, men den maa bæres frem af nogen, der har lidt Løvmød. Jeg vil hellere høre til et Parti, eller rettere: jeg vil hellere have hørt til et Parti af døde Løver end høre til et Parti af levende Æsler; de døde Løver kan dog bruges til at slaa de levende Æsler med. Jeg vil haabe, at dette er Stemningen indenfor det Parti, jeg har den Ære at tilhøre, ellers vilde jeg skamme mig ved at tilhøre det. Derfor vil jeg sige, at hvis det ærede Medlem for København 5te Valgkreds skal føre an i denne Sag, fører han os ikke igennem, medmindre han anlægger en anden Tone og en forstandigere Optræden baade her i Tinget og i sin Avis.

Det har været mig mærkeligt til Beskæmmelse, at naar vi nu staar overfor det Arbejde at skabe en Forfatning paa den lige og almindelige Valgrets Grund, har man saa megen Mistillid til, at det kan lade sig gøre. Højre staar til Trods for, hvad der siges her i Tinget, ganske magtesløst overfor dette Spørgsmaal. Og jeg vil dog sige, at det Parti, som først og fremmest faar Gavn af den lige og almindelige Valgret, er det konservative Parti. Vi faar ikke nogen fornuftig Konservatisme her i Landet, før den lige og almindelige Valgret bliver indført; det nuværende konservative Parti er i Virkeligheden sunket saa dybt med Hensyn til politisk Forstaaelse, at man næsten paa Nationens Vegne maa skamme sig over det, for det har dog haft en Fortid. Men jeg har, som sagt, ikke kunnet forstaa den Mistillid og Frygt, der har været til Stede blandt Grundlovsvennerne, for, at den danske Gaardmand, der i 1908 kunde opgive den Forret, han havde i Kommunen, nu ikke skulde være med til at vinde fra Godsejerne den Forret, disse har. Jeg forstaar ikke, at